

Nr 361.

Av herr **Magnusson** i Skövde, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 191, med förslag till kommunalskattelag.

I de särskilda anvisningarna till det förslag till kommunalskattelag, som framlagts i Kungl. Maj:ts proposition, nr 191, säges till § 8, första stycket: »Trädgårdsskötsel, därunder inbegripes växtodling under glas, räknas ock till jordbruk, så framt å egendomen därjämte drives annat jordbruk samt trädgårdsskötseln icke drives såsom självständig näring (handelsträdgårdsrörelse)».

Det är svårt att förstå av vilka skäl olika beskattningsgrunder skola tillämpas för handelsträdgårdsmästaren än för jordägaren som å sin egendom driver trädgårdsskötsel till avsalu, »därunder inbegripen växtodling under glas», i kanske lika stor eller större omfattning än den förstnämnde och som i många fall torde utgöra ett svagare skatteobjekt.

Såvitt av anvisningarna framgår, kommer sålunda en handels-trädgårdsmästare även i fall, att han så gott som uteslutande bedriver fri-landsodlingar och ännu mer om han därjämte bedriver odlingar under glas att påföras skatt för:

1:o) för jordvärdet efter en på grund av jordens intensiva brukning, trädplantering m. m. relativ hög taxering;

2:o) för annat värde (fruktträdgård?) i drivbänkar, växthus etc.;

3:o) näringsskatt för i rörelsen nedlagt kapital m. m.;

4:o) inkomstskatt för hela behållna inkomsten, vartill under omständigheter kommer progressivskatten lika som för andra. Nog synes sålunda hans skatteförmåga bli tillfullo uttagen, så mycket mer som hans näring aldrig hört och fortfarande icke hör till de mera lönande. Ej heller lär han komma att känna sig gladare eller mera övertygad om rättvisan i honom påförd kommunalskatt därav att han måste finna, hurusom trädgårdsskötsel bedriven i samband med jordbruk är vida lindrigare beskattad, i det att sådan enligt förslaget påföres skatt endast för jordvärde och inkomst.

Må vara att detta är alldeles tillräckligt med hänsyn till skatteförmågan, men då föreligger ju än mindre fog att låta handelsträdgårdsmästaren drabbas av ytterligare två skatteformer.

Det lider intet tvivel, att de för båda gemensamma skatteformerna, för jordvärde och för inkomst, komma att i regel bli lindrigare beräknade för godsägaren som i samband med jordbruket driver trädgårdsodling till avsalu än för handelsträdgårdsmästaren. Jordvärdet för trädgården försvinner lätt, taxerat i samband med hela egendomen, och samma blir fallet med inkomsten av trädgårdsskötseln. En handelsträdgårdsmästare, som brukar något eller några tunnland, kommer däremot att för taxeringsmyndigheterna vara s. a. s. mer exponerad och får därför med vida större sannolikhet relativt högre beskattningsvärden sig påförda. Trädgårdens särskilda värde försvinner uppenbarligen lika lätt i det större taxeringsobjektet, godset, som värdet ter sig betydande hos den, vilken bragt sin separata trädgård i hög kultur.

Även om sålunda trädgårdsodlingen, driven i förening med jordbruk eller såsom självständig handelsträdgårdsrörelse, på grund av nyss påvisade omständigheter sannolikt ej blir lika hårt beskattad, när överensstämmande beskattningsnormer tillämpas, måste skiljaktigheten bli ännu större till handelsträdgårdsmästarens nackdel, när han dessutom har att utgöra skatt för annat värde och för näring. Faktiskt skulle han, om förslaget i denna del oförändrat bifalles, bli den kanske tyngst beskattade bland alla. De näringar, som jämte övriga beskattningsformer även påföras jordvärdeskatt, exempelvis industri, komma givetvis icke att påföras ett till näringens omfattning tillnärmelsevis relativt så högt jordvärde som handelsträdgårdsmästaren. Och den ökade inkomst, han avvinner en mindre areal, ernås ju endast genom större arbetsomkostnader och blir dessutom i skattehänseende fullt utnyttjad genom inkomstskatten.

Det bör väl vara obestriddigt, att all trädgårdsodling till avsalu, vare sig den bedrivs i samband med jordbruk eller separat, bör beskattas efter samma grunder, och synas mig därvid samma normer som för jordbruk äro eller bli gällande böra tillämpas. Den större inkomsten, som vid trädgårdsodling kan vinnas av viss areal, kräver också ökade omkostnader för arbete m. m. och kan ävenledes ernås även vid intensivt jordbruk och utnyttjas skattetekniskt genom det högre jordvärdet och genom inkomstskatten.

Vad beträffar odlingar under glas finnas, såvitt jag kan finna, inga som helst skäl att i skattehänseende skilja dessa, om de i ena fallet bedrivs å en herregård och i andra å en handelsträdgård. Dessa odlingar äro därjämte mycket arbetskrävande och dyrbara på den grund, att materialen är i hög grad förgänglig, utsatt för röta m. m., varför sådana odlingars skatte-

förmåga är relativt ringa. Möjligen böra de taxeras som annat värde men då givetvis lika hos båda här berörda objekt. Naringsskatt synes mig under inga förhållanden böra påföras en ekonomiskt så svag näring som trädgårdsodlingen, vars skatteförmåga säkerligen blir fullt utnyttjad med eventuell fastighetsskatt och inkomstskatt.

Även om man ansluter sig till dem, vilka anse det nu föreliggande förslaget till kommunalskattelag vara behäftat med så stora brister, att det icke bör i huvudsak oförändrat vinna riksdagens bifall, torde de synpunkter, jag här framfört, böra beaktas vid arbetet för kommunalskattefrågans lösning. Med hänsyn härtill tillåter jag mig hemställa,

att all trädgårdsskötsel till avsalu, vare sig den bedrivs såsom självständig rörelse eller i samband med jordbruk, må kommunalbeskattas efter samma grunder, och att naringsskatteplikt ej påläggas trädgårdsskötsel.

Stockholm den 24 mars 1920.

Karl Magnusson,
Skövde.

